

De vaksamma djur
I skogarnas iden,
Nu draga derur.

Med girigt behof
Si! parden framljungar
Och aktar på rof.

Med rytande mod
Gå lejonets ungar
Att dricka dess blod.

Solen går opp —
De fly, de fly, till skogens mörka vrår:
Och menskan med förnyadt hopp
Utur sin hydda går;
Med munter flit, i jordens mull
Sitt korn hon lägger ner,
Och blickar upp förtröstansfull
Till dig, som växten ger.

O du, som var! O du, som är och varar!
O Evige! hur högt, hur skönt, hur tusenfaldt
Din vishet, nåd och kraft i allt,
All jorden, häpnadsfull, förklarar!

Och hafvet svarar —
Det grundlösa djupa,
Det gränslösa vida:
Der böljor på böljor stupa,
Der vindar mot vindar strida:
Der härar af lif, utan tal, utan namn,
Krälände, hvimlande om hvarandra,